

gjøre Regning paa, at Nedsættelsen i Told vilde tilveiebringe en stigende Indførsel. Denne Sætning er fuldkommen rigtig. Naar det ærede Medlem har anført denne Sætning af Finansministeriets Motiver, vil jeg sige, at for saa vidt den var hentet fra Motiver, som jeg har skrevet, vedkjender jeg mig den ganske; jeg vil kun tillade mig at advare mod, at man gjør denne Sætning altsfor almindelig. Jeg tror ikke, at man kan erkjende denne Sætnings Rigtighed uden i visse bestemte Tilfælde. Det er nemlig for det Første i det Tilfælde, hvor der er en Beskyttelse, som formindskes saa stærkt, at man som Følge deraf kan vente nogen større Indførsel, saa at altsaa Konsumenterne her i Landet vilde tage de Varer fra Udlandet, som de tidligere havde taget fra indenlandske Fabrikker. Dette finder nu ikke Anvendelse paa Kaffe, som den ærede Forslagsstiller dog nævnte i den Henseende. Derhos skal jeg bemærke, at der ogsaa er et andet Tilfælde, nemlig naar den Toldformindskelse, som foreslaas, er saa betydelig, at den virkelig faar en kjendelig Indflydelse paa Varepriserne, en saadan kjendelig Indflydelse, som gaar videre, end hvad den almindelige Fluktuation op og ned kan siges at medføre. Dette vil nu bestemt ikke blive Tilfældet med den anden af de Varer, som det ærede Medlem nævnte, nemlig Ris, thi fordi Ristolden nedsættes med 1 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$, derfor vil Konsumtionen af Ris ikke stige. Derimod er jo Nedsættelsen med Hensyn til Kaffe noget større, nemlig 3 $\frac{1}{2}$ pr. Pund, men jeg tilstaar, at det vel bliver noget tvivlsomt, hvor vidt denne Nedsættelse vil være tilstrækkelig til virkelig at forøge Konsumtionen af Kaffe, og jeg vil meddele det ærede Thing Grundten til min Tvivl. Det er jo bekendt for Enhver, at Kaffepriserne ere stegne lige indtil sidste Vinter i en ganske enorm Grad, og at de navnlig i Maren 1871—72 og 1872—73 have naaet en Høide, som man tidligere i mange, mange Aar ikke har kjendt, og som vil kunne anslaas til henved 50 pCt. over, hvad de før have været. Nu skalde man tro, at en saadan Forhøielse, hvorved Kaffen steg saa betydeligt, f. Ex. med Halvdelen mere pr. Pd., maatte bringe Konsumenterne til at indstrænke deres Kaffebrugen, men dette har mærkeligt nok ikke været Tilfældet. Kaffeconsumtionen — ikke alene efter de Penge, der ere komne ind, men efter de Pund, der ere fortolbede her i Landet — er ikke desto mindre stegen ikke saa lidt udover hvad den havde været i de 5 foregaaende Aar. Dette viser altsaa, at man ikke skal være for sangvinsk i sine Forhaabninger med Hensyn til, hvad en saadan mindre Formindskelse i Tolden paa en Forbrugsartikel kan føre til i Retning af stærkere Forbrug. Dersom det nu skalde vise sig, at Brændevinsafgiften ikke kunde danne noget Udvælgent for Toldnedsættelserne, saa er der jo en anden Forhøielse, som den ærede Forslagsstiller tidligere har udtalt sig for, men som han nu er frafalden,

nemlig af Tobakstolden. Det er ikke for mig mindste Tvivl underkastet, at naar jeg kan vælge imellem en Nedsættelse i Tolden paa Kaffe og Nedsættelse i Tolden af Tobak, saa vælger jeg Nedsættelse af Tolden paa Kaffe. Jeg ønsker ikke høi Told paa nogen Ting, men jeg siger alligevel, at jeg anser Tobakken som mest egnet til Beskatning af alle de Ting, der kunne beskattes, thi det er virkelig kun et Piringsmiddel og ikke noget Næringsmiddel. Derhos er det, uaagtet det bruges af Mange, dog et Mittel, som store Klasser af Befolkningen ikke benytte. Børn bruge det ikke, og det smukke Kjøen, som vi gjerne ville vise Opmærksomhed, bruger det heller ikke, hvorimod Kaffe er meget yndet af det. Jeg vil altsaa afgjort foretrække en Lettelse med Hensyn til Kaffe talden fremfor en Lettelse af Tobakstolden; men jeg tvivler ikke paa, at det, der navnlig har bestemt den ærede Forslagsstiller til at lade Forslaget om Forhøielse af Tobakstolden falde, er de Banskeligheder, der have vist sig at være forbundne med at behandle den indenlandske Tobak, idet man nemlig fornøstigtvis ikke vil kunne forhøie Tolden paa Tobak uden tillige at beskutte den indenlandske Tobak, og det har jo ganske vist ved de Forslag, vi desangaaende have behandlet, vist sig, at denne Beskatning var forbunden med særegne Vidtløftigheder og Banskeligheder. Dette maa altsaa nærmere undersøges. Jeg skal da blot tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Tanke, som har været fremfat her i Thinget eller i det Mindste i Udvalget, og som jeg tror er kommen fra den ærede Forslagsstiller selv, at der jo gives en Ude, som man kunde tage under Overveielse, nemlig om man ikke ganske kunde aflasse Tobaksdyrking her i Landet og give dem, der hidtil have beskæftiget sig dermed, en Erstatning. Efter den foreløbige Beregning, der er gjort i Udvalget, vil man omtrent kunne affolde en fuld rundelig Erstatning i saa Henseende for det samme Beløb, som man indvinder ved 1 Mars Told, og Tobaksdyrkingen er virkelig ikke Noget, som har nogen Betydning for vort Land. Vi avle derigjennem et maadeligt Produkt. Vort Klima egner sig ikke saaledes dertil, at en god Tobak kan frembringes. Altsaa, om det blev affasket, vilde Ulykken ikke være meget stor. Det er imidlertid en Tanke, som jeg ganske lyst henhæfter, og dersom ikke andre Medlemmer skalde optage den, agter jeg ikke at stille noget Forslag i saa Henseende. — Der er endnu et Par Ting, som jeg maa berøre, fordi de have en vigtig principiel Betydning. Jeg skal da først nævne Forslaget om Forhøielse af Vintolden. Jeg forstaar jo godt, at de Herrer finde, at Vin er en Luxusvare, som godt kan taale Beskatning, og jeg skal ikke modsigge denne Anskuelse; men jeg skal minde om den Fare, der ligger i en høi Vintold, at man nemlig derved mere og mere begunstiger den indenlandske Vinfabrikation, som ikke er en heldig Industri, og dernæst, at det er en Princip-